

הַלְבוֹת מִמַּאת צֶרַעַת פָּרֶק ה

א. מִי שֶׁהִיְתָה מִכָּה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ, וְנִפְשָׁט הָעוֹר מִחֻמַּת הַמִּכָּה אִם הִיְתָה הַמִּכָּה מִחֻמַּת הָאֵשׁ, כְּגוֹן שְׁנִכּוּה בְּגַחְלַת אוֹ בְּרִמְץ אוֹ בְּכַרְזֵל שֶׁלִּבְנוֹ בָּאֵשׁ וּבִאֲבָן שֶׁלִּבְנָה בָּאֵשׁ וְכִיּוּצָא בֵּהֶן הָרִי זֶה נִקְרָאת מִכָּה. וְאִם הִיְתָה הַמִּכָּה שְׁלֹא מִחֻמַּת הָאֵשׁ בֵּין שְׁלִקָּה בְּאֲבָן אוֹ בְּעֵץ וְכִיּוּצָא בֵּהֶן, בֵּין שֶׁהִיְתָה הַמִּכָּה מִחֻמַּת חֲלֵי הַגּוֹף, כְּגוֹן גָּרֵב אוֹ חֲזוּזִית שֶׁהִפְסִיד הָעוֹר, אוֹ שִׁחְפֹּת וְקִדְחַת אוֹ דִּלְקַת וְכִיּוּצָא בֵּהֶן שֶׁהִשְׁחִיתוּ הָעוֹר הָרִי זֶה נִקְרָא שְׁחִין.

ב. לִבֵּן שְׁפוּד וְהִכָּה בּוֹ אִם הָיָה רֹאשׁוֹ מִכְרֹז, הָרִי זֶה מִכָּה; וְאִם הָיָה רֹאשׁוֹ חֵד, הָרִי זֶה סִפֵּק אִם הִיא מִכָּה אוֹ שְׁחִין. לָקָה בְּמִי טְבָרִיָּה, אוֹ בְּגַפֹּת, וְכִיּוּצָא בֵּהֶן הָרִי זֶה שְׁחִין.

ג. הַשְּׁחִין וְהַמִּכָּה כֹּל זֶמֶן שֶׁהֵן מְכוּת טְרִיּוֹת הֵן הַנִּקְרָאִין מוֹרְדִין, וְאֵינָן מִטְּמֵאִין בְּנִגְעִים כָּלֵל. חֵיוֹ הַשְּׁחִין וְהַמִּכָּה, וְנִתְרַפָּאוּ רְפוּי גָּמוּר אֶף עַל פִּי שֶׁהַמָּקוֹם צִלְקַת, וְאֵינּוּ דוֹמָה לְשֹׂאֵר הָעוֹר הָרִי הֵן כְּעוֹר הַבֶּשֶׂר לְכָל דִּבֵּר, וּמִטְּמֵאִין בְּשִׁלּוּשָׁה סִימָנִין, וְיֵשׁ בֵּהֶן הֶסְגֵּר שְׁנֵי שָׁבוּעוֹת כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ.

ד. הִתְחִילוּ הַשְּׁחִין וְהַמִּכָּה לַחֲיוֹת וּלְהִתְרַפְּאוֹת, וְנַעֲשֶׂת עֲלֵיהֶן קִלְפָּה כְּקִלְפַּת הַשּׁוֹם זֶה הִיא "צֶרַבַת הַשְּׁחִין" (ויקרא יג, כג) הָאֲמוּרָה בַּתּוֹרָה, וְ"מַחֲיַת הַמִּכָּה" (ויקרא יג, כד) הָאֲמוּרָה שָׁם; וּמִטְּמֵאוֹת בְּשְׁנֵי סִימָנִין בְּשַׁעַר לִבָּן אוֹ בַּפִּסְיוֹן, וְאֵין בֵּהֶן הֶסְגֵּר אֲלֹא שָׁבוּעַ אֶחָד.

ה. בִּיצֵד: בִּהְרַת שֶׁהִיְתָה בְּצֶרַבַת הַשְּׁחִין אוֹ בְּמַחֲיַת הַמִּכָּה אִם הָיָה בָּהּ שַׁעַר לִבָּן, יַחֲלִיט. לֹא הָיָה בָּהּ שַׁעַר לִבָּן יִסְגִּיר שָׁבוּעַ אֶחָד, וְיִרְאֶה בְּסוֹף הַשָּׁבוּעַ: אִם נִלְדָּ בָּהּ שַׁעַר לִבָּן, אוֹ פֶּסֶת יַחֲלִיט. וְאִם לֹא נִלְדָּ בָּהּ כָּלוּם, יִפְטֹר; פֶּסֶת לְאַחַר הַפֶּטֶר, אוֹ נִלְדָּ בָּהּ שַׁעַר לִבָּן יַחֲלִיט.

ו. הַשְּׁחִין וְהַמִּכָּה, אֵין מִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה; לְפִיכֵן חִלְקֵן הַכְּתוּב לֹאִמַר שְׂאִין מִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה, וְאֵין פּוֹסִין זֶה לְזֶה, וְאֵין פּוֹסִין לְעוֹר הַבֶּשֶׂר, וְלֹא בִּהְרַת עוֹר הַבֶּשֶׂר פּוֹסֶה לְתוֹכָן.

ז. בִּיצֵד: הָיָה שְׁחִין בְּצֵד הַמִּכָּה, וּבִהְרַת כְּגָרִים בְּשִׁתִּיהֶן הָרִי זֶה טָהוֹר; הִיְתָה בְּאַחַת מֵהֶן, וּפֶסֶת לְשִׁנְיָה, אוֹ שְׁפֶסֶת לְעוֹר הַבֶּשֶׂר טָהוֹר. הִיְתָה בִּהְרַת בְּעוֹר הַבֶּשֶׂר, וּפֶסֶת לְאַחַת מֵהֶן אֵינּוּ פִּסְיוֹן.

ח. הָיָה בְּתוֹךְ כְּפוֹ צֶרַבַת שְׁחִין כְּגָרִים, וּבָהּ בִּהְרַת כְּגָרִים יִסְגִּיר: שְׂאֵף עַל פִּי שְׂאִינָה רְאוּיָה לְשַׁעַר לִבָּן, וְלֹא לְפִסְיוֹן שְׂמָא יוֹלֵד לוֹ שְׁחִין אַחֵר בְּצֵדָה, וְתִפְסָה לְתוֹכוֹ.

ט. שְׁחִין שֶׁנַּעֲשָׂה מִכָּה, בְּטֹלָה מִכָּה אֶת הַשְּׁחִין; וּמִכָּה שֶׁנַּעֲשֶׂת שְׁחִין, בְּטֹל שְׁחִין אֶת הַמִּכָּה. אִם אֵין יָדוּעַ אִם שְׁחִין הָיָה, אוֹ מִכָּה אֵין בִּכְךָ כָּלוּם: שְׁשִׁנְיָהֶם סִימָן אֶחָד, וְטְמֵאָה אֶחָד; וְלֹא חִלְקֵן הַכְּתוּב, אֲלֹא לֹאִמַר שְׂאִין מִצְטָרְפִין.

י. הֶסְגִּירוּ בִּבְהֶרַת שְׁבַשְׁחִין, וּבְסוֹף הַשָּׁבוּעַ נַעֲשָׂה עוֹר הַבֶּשֶׂר, אוֹ שֶׁהֶסְגִּירוּ בְּעוֹר הַבֶּשֶׂר, וּבְסוֹף הַשָּׁבוּעַ נַעֲשָׂה שְׁחִין יִרְאֶה בְּתַחֲלָה.

יא. מִי שֶׁנִּשְׁעַר כָּל שַׁעַר רֹאשׁוֹ בֵּין מִחֻמַּת חֲלִי, בֵּין מִחֻמַּת מִכָּה שְׂאִינָה רְאוּיָה לְגַדֵּל שַׁעַר, בֵּין שְׂאֵכֶל דְּבָרִים הַמְּשִׁירִין אֶת הַשַּׁעַר, אוֹ סֵךְ דְּבָרִים שֶׁהִשְׁחִירוּ שַׁעְרוֹ אֶף עַל פִּי שְׂרָאוּי לְגַדֵּל

לְאַחַר זְמַן, הוֹאִיל וְאֶבֶד כָּל שְׁעַר רֹאשׁוֹ עֲתָה, הָרִי זֶה נִקְרָא קֶרֶחַ, אוֹ גִבַּח: אִם נָשַׁר שְׁעָרוֹ מִן הַקֶּדֶקֶד וּלְמִטָּה שׁוֹפֵעַ לְאַחֲרָיו, עַד פִּיקָה שְׁלֻצָאָר נִקְרָא קֶרֶחַ; וְאִם נָשַׁר מִן הַקֶּדֶקֶד וּלְמִטָּה שׁוֹפֵעַ לְפָנָיו, עַד כְּנָגֵד פִּדְחָתוֹ נִקְרָא גִבַּח.

יב. הַקֶּרֶחַת וְהַגִּבַּחַת מְטַמְּאוֹת בְּשָׁנִי סִימָנִין, בְּמַחֲיָה וּבְפָסִיּוֹן, וַיֵּשׁ בָּהֶן הַסִּגָּר שְׁנֵי שָׁבוּעוֹת: שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶן "כְּמִרְאָה צִרְעַת, עוֹר בְּשָׂר" (ויקרא יג, מג). וּלְפִי שָׂאִין בָּהֶן שְׁעַר, אֵין הַשְׁעַר הִלְכָּן סִימָן טְמֵאָה בָּהֶן.

יג. וְכִיצַד מְטַמְּאִין בְּשָׁנִי סִימָנִין, וּבְשָׁנִי שָׁבוּעוֹת: שָׂאִם הִיתָה בְּהֶרֶת בְּקֶרֶחַתוֹ אוֹ בְּגִבַּחַתוֹ אִם הִיתָה בָּהּ מַחֲיָה, יַחֲלִיט. לֹא הִיתָה בָּהּ מַחֲיָה, יִסְגִּיר וַיִּרְאֶה בְּסוֹף הַשָּׁבוּעַ: אִם נִלְדָּה בָּהּ מַחֲיָה, אוֹ פָּסִיּוֹן יַחֲלִיט. לֹא נִלְדָּה בָּהּ כָּלוּם, יִסְגִּיר שָׁבוּעַ שְׁנֵי: פָּסֵת אוֹ שְׁנִלְדָּה בָּהּ מַחֲיָה, יַחֲלִיט. לֹא נִלְדָּה בָּהּ כָּלוּם, יִפְטֹר; וְאִם פָּסֵת אוֹ נִלְדָּה בָּהּ מַחֲיָה לְאַחֵר הַפִּטֹּר, יַחֲלִיט.

יד. הַקֶּרֶחַת וְהַגִּבַּחַת, אֵין מְצַטְרְפוֹת זֶה עִם זֶה: שֶׁנֶּאֱמַר "בְּקֶרֶחַתוֹ אוֹ בְּגִבַּחַתוֹ" (ויקרא יג, מב; ויקרא יג, מג) מְלִמֵּד שֶׁהֵן שְׁתֵּי מִצְוֹת, וְאֵין פּוֹסוֹת מִזֶּה לְזֶה, וְלֹא לְשֹׂאֵר עוֹר הַבָּשָׂר, וְלֹא בְּהֶרֶת עוֹר הַבָּשָׂר פּוֹסֵה לְתוֹכָן.

טו. הַקֶּרֶחַת אוֹ הַגִּבַּחַת אוֹ הַזֶּקֶן שֶׁנִּקְרָח, וְנַעֲשֶׂה בָּהֶן שְׁחִין אוֹ מִכָּוָה מְטַמְּאִין כְּשִׁחִין וּכְמִכָּוָה שֶׁבַּעֲוֹר הַבָּשָׂר: שֶׁהֲרֹאשׁ אוֹ הַזֶּקֶן שֶׁנִּקְרָחוּ כַּעֲוֹר הַבָּשָׂר לְכָל דָּבָר, אֵלֹא שָׂאִין מְטַמְּאִין בְּשְׁעַר לִבָּן.

טז. הֲרֹאשׁ וְהַזֶּקֶן, קִדְּם שֶׁיִּצְמַח בָּהֶן הַשְׁעַר וְעַדִּין לֹא הֵעִלוּ שְׁעַר מַעֲוָלָם, וְכֵן הִדְלִדּוּלִין שֶׁבִּרְאשׁ וְשֶׁבַּזֶּקֶן הָרִי הֵן כַּעֲוֹר הַבָּשָׂר, וּמְטַמְּאִין בְּשְׁלוֹשָׁה סִימָנִין וּבְשָׁנֵי שָׁבוּעוֹת. וְכֵן זֶקֶן הָאִשָּׁה וְהַסָּרִיס עַד שֶׁלֹּא הֵעִלוּ שְׁעַר, הָרִי הֵן כַּעֲוֹר הַבָּשָׂר; וְאִם הֵעִלוּ שְׁעַר, הָרִי הֵן כְּזֶקֶן הָאִישׁ שֶׁמְטַמֵּא בְּנִתְקִין כְּמוֹ שִׁיתְבָּאָר, וְאֵינוֹ מְטַמֵּא בְּבִהֶרֶת.

הַלְבוֹת טְמֵאָה צִרְעַת פָּרָק ו

א. אֵלֹו מְקוֹמוֹת בְּאָדָם שָׂאִין מְטַמְּאִין בְּבִהֶרֶת תּוֹךְ הָעֵין, וְתוֹךְ הָאָזֵן, וְתוֹךְ הַחֹטֶם, וְתוֹךְ הַפֶּה, וְהַקְּמָטִים שֶׁבִּפְטָן, וְהַקְּמָטִים שֶׁבִּצְוָאָר, וְתַחַת הַדָּד, וּבֵית הַשָּׁחִי, וְכַף הָרֶגֶל, וְהַצַּפָּרֶן, וְהֲרֹאשׁ וְהַזֶּקֶן שֶׁיֵּשׁ בָּהֶן שְׁעַר, וְהַשְׁחִין וְהַמִּכָּוָה הַמּוֹרְדִין.

ב. כָּל אֵלֹו הַמְּקוֹמוֹת אֵין מְטַמְּאִין בְּנִגְעִים, וְאֵין מְצַטְרְפִין בְּנִגְעִים, וְלֹא הִנָּגַע פּוֹסֵה לְתוֹכָן, וְאֵין מְטַמְּאִין מִשּׁוּם מַחֲיָה, וְאֵין מְעַכְבִּין אֶת הַהוֹפֵךְ כְּלוֹ לִבָּן: שֶׁנֶּאֱמַר "בַּעֲוֹר-בְּשָׂרוֹ" (ויקרא יג, ב; ויקרא יג, ד; ויקרא יג, יא); וְכָל אֵלֹו, אֵינָן עוֹר גָּלוּי אֵלֹא מֵהֶן שָׂאֵינוֹ עוֹר, וּמֵהֶן שֶׁהוּא עוֹר וְהוּא מְכֻסָּה וְאֵינוֹ גָּלוּי. וְאָדָם הַשֹּׁפְתִים נִדּוֹן כְּבֵית הַסֹּתְרִים, וְאֵינוֹ מְטַמֵּא בְּנִגְעִים.

ג. הֲרֹאשׁ וְהַזֶּקֶן שֶׁנָּשַׁר כָּל שְׁעָרָן, וְהַשְׁחִין וְהַמִּכָּוָה שֶׁהֵעִלוּ צִרְבַת מְטַמְּאִין בְּבִהֶרֶת כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ, וְאֵינָן מְצַטְרְפִין זֶה עִם זֶה, וְאֵין נִגַּע עוֹר הַבָּשָׂר פּוֹסֵה לְתוֹכָן, וְאֵין מְטַמְּאִין מִשּׁוּם מַחֲיָה; אֲבָל מְעַכְבִּין אֶת הַהוֹפֵךְ כְּלוֹ לִבָּן.

ד. בהרת הסמוכה לראש או לעין ולאזן וכיוצא בהן, או לשחין או למכה טהורה: שנאמר "וראה הכהן את-הנגע בעור-הבשר" (ויקרא יג, ג) שיהיה כל שחוצה לנגע בעור הבשר, וראוי לפסיון.

ה. אלו בהרות טהורות: גוי שהיתה בו בהרת, ונתגיר, היתה בעבר, ונלד, בקמט, ונגלה, בראש ובזקן כשהיה בהן שער, ונקרחו ונשר כל השער ונתגלתה הבהרת, היתה בשחין ובמכה כשהן מורדין, והעלו צרבת הרי כל אלו טהורות.

ו. וכן אם היתה הבהרת בראש או בזקן קדם שיעלו שער מעולם, והעלו שער והלך השער, או שהיתה הבהרת בעור, ונעשה מקומה שחין או מכה וחיו והרי הן פער הבשר אף על פי שתחלתה וסופה טמא הואיל והיתה טהורה בנתיים, הרי זו טהורה.

ז. נשתנו מראיהן בין שהעזו בין שפָּהו, יראו פתחלה. כיצד: גוי שהיתה בו בהרת פקרום ביצה, ולאחר שנתגיר נעשת כשלג, או שהיתה כשלג, ולאחר שנתגיר נעשת פקרום ביצה תראה פתחלה. וכן בקטן שנלד, ובקמט שנגלה, ובראש ובזקן שנקרחו, ובשחין ובמכה שחיו אם נשתנו מראי אותן הבהרות, יראו פתחלה; ואם לא נשתנו, הרי הן טהורות.

ח. כל ספק נגעים, חוץ משני הספקות שמנינו כבר טהור, עד שלא נזקק לטמאה; אבל משנזקק לטמאה, ספקו טמא. כיצד: שנים שבאו אצל כוהן, בזה בהרת כגריס ובזה פסלע, והסגירן, ובסוף השבוע והרי בזה פסלע ובזה פסלע, ואין ידוע באיזה מהן פסתה בין בשני אנשים, בין באיש אחד הרי זה טהור: שאף על פי שודאי פסה הנגע בזה הואיל ואינו יודע איזו היא הבהרת שפסתה הרי זה טהור, עד שידע באיזה נגע טמאו.

ט. משנזקק לטמאה, ספקו טמא. כיצד: שנים שבאו אצל כוהן, ובזה בהרת כגריס ובזה פסלע, והסגירן, ובסוף השבוע והרי בזה פסלע ועוד ובזה פסלע ועוד שניהן טמאין; חזרו שניהן להיות פסלע, שהרי הלך הפסיון מאחד מהן הואיל ואינו יודע איזה הוא שניהן בטמאתן, עד שיחזרו שניהן להיות כגריס. וזה הוא שאמרו משנזקק לטמאה, ספקו טמא.

י. וכן מי שהיתה בו בהרת, ובה שער לבן שקדם את הבהרת, ושער לבן שהפכתו הבהרת, ואינו יודע זה שקדם מזה שנהפך אם מתוך הסגר נסתפק לו, הרי זה טהור. ואם אחר החלט, הרי זה טמא: אף על פי שהלך שער אחד מהן, ואינו יודע איזה הלך אם השער שהיה סימן טמאה, או השער האחר.

יא. מי שבא אצל כוהן, וראהו שהוא צריך הסגר או שהוא פטור, ועד שלא הסגירו או עד שלא פטרו, נלדו לו סימני טמאה הרי זה יחליט; וכן אם ראהו שיש בו סימני טמאה, וקדם שיחליטו ויאמר לו טמא אתה, הלכו להן סימני טמאה אם היה בפתחלה או בסוף שבוע ראשון, יסגיר; ואם היה בסוף שבוע שני או לאחר הפטר, יפטר אותו.

הלכות טמאת צרעת פרק ז

א. מי שהיתה בו בהרת והחלט באחד מסימני טמאה בין בתחלה בין אחר הסגר, או שהסגר, ואחר כך פרחתה הצרעת בכלו ונהפך לבן, בין שנהפך מתוך הסגר בין מתוך החלט הרי זה טהור; אבל אם הסגר, ולא נלד לו סימן טמאה, ונפטר, ולאחר הפטר פרחתה הצרעת בכלו הרי זה טמא מחלט.

ב. הבא בתחלה, והוא כלו הפך לבן אם היתה בו מחיה או שתי שערות לבנות, מחליטין אותו. ואם אין שם סימן טמאה, מסגירין אותו שבוע ראשון: נלד בו שער לבן, או מחיה מחליטו. לא נלד בו כלום, מסגירו שבוע שני: לא נלד לו סימן טמאה, הרי זה טהור שדין בהרת זו הגדולה, כדין בהרת קטנה.

ג. החליטו בשער לבן שנלד בו, והשחירו שפיהן או אחת מהן, והקצירו שפיהן או אחת מהן, נסמך השחין לשפיהן או לאחת מהן, הקיף השחין את שפיהן או את אחת מהן, או שחלקן השחין ומחית השחין והמכוה ומחית המכוה והבהק הרי זה טהור. נלד לו שער לבן אחר, או מחיה הרי זה טמא, מפני שבא כלו לבן בתחלה.

ד. אחד שפרחה הצרעת בכלו כאחת, ואחד שפסתה ופרחה מעט מעט עד שהלבין כלו אם מתוך הסגר או מתוך החלט, טהור; ואם אחר הפטר, טמא; ואם בתחלה, יסגיר.

ה. אחד שהיה כלו מראה אחד, או שהיה כלו לבן בארבעה מראות שבלבן ובארבעה שבפתוך הכל מצטרפין, בין לטהרו בין לטמאו כמו שבארנו.

ו. היתה בו בהרת כגריס, ובה מחיה כעדשה, והחלט במחיה, ופרחה הצרעת בכלו, ואחר כך הלכה המחיה, או שהלכה המחיה תחלה, ואחר כך פרחתה בכלו הרי זה טהור, ואפלו נלד לו שער לבן. נלדה בו מחיה טמא, שנאמר "וביום הראות בו בשר חי, יטמא" (ויקרא יג, יד): והוא, שתהיה כעדשה מרבעת או יתר.

ז. היתה בו בהרת, ובה שער לבן, והחלט בשער, ואחר כך פרחתה בכלו אף על פי ששער לבן במקומו עומד, טהור: שנאמר "וביום הראות בו בשר חי, יטמא" (ויקרא יג, יד) במחיה מטמא זה שנהפך כלו לבן אחר החלט או אחר הסגר, ואינו מטמא בשער לבן.

ח. החליטו בפסיון, ואחר כך פסתה ופרחה בכלו טהור; ואם נראית בו מחיה, טמא. אף ראשי אברים שאינן מטמאין משום מחיה שבתוך הבהרת, מטמאין ומעכבין את הנהפך כלו לבן.

ט. פיצד: מחלט או מסגר שהלבין כלו בצרעת, חוץ מבעדשה בשר חי אפלו בראש אצבעו, או בראש חטמו, וכיוצא בהן הרי הוא בטמאתו. וכן זה שנהפך כלו לבן, וטהר אם חזר בו כעדשה בשר חי, אפלו בראש אחד מן האברים הרי זה מחלט.

י. נהפך כלו למראה צרעת חוץ מבעדשה, אפלו בראש אחד מן האברים שנהפך לבהק הרי זה טמא מחלט: שנאמר "והנה כסתה הצרעת" (ויקרא יג, יג), לא הבהק. אפלו היה מקצת העדשה בשר חי, ומקצתה בהק הרי זה סימן טמאה.

יא. נִהְפֵךְ כָּלֹּל לְמִרְאָה צָרַעַת וְטָהוֹר, וְאַחֵר כֶּךָ חֲזוֹר בּוֹ בִּשְׁוֹר
כְּמִרְאָה הַבֵּהֵק הָרִי זֶה טָהוֹר, עַד שִׁירְאָה בּוֹ כַּעֲדָשָׁה בִּשְׁוֹר חִי:
שֶׁנֶּאֱמָר "וּבַיּוֹם הָרִאשׁוֹן בּוֹ בִּשְׁוֹר חִי" (ויקרא יג, יד), לֹא בִּהְיוֹת. חֲזוֹר
בּוֹ כַּעֲדָשָׁה, מִקְצָתָהּ בִּשְׁוֹר חִי וּמִקְצָתָהּ בִּהְיוֹת אֵינוֹ סִימָן טָמֵאָה,
וְהָרִי הוּא בְּטָהֳרָתוֹ.

יב. כָּל טָמֵא שֶׁפָּרְחָה הִצְרַעַת בְּכָלֹּל, טָהוֹר; נִתְגַּלָּה מִמֶּנּוּ כַּעֲדָשָׁה
בִּשְׁוֹר חִי, נְטֵמָא; חֲזוֹר וְנִתְכַּסָּה בְּצָרַעַת, טָהוֹר; חֲזוֹר וְנִתְגַּלָּה,
נְטֵמָא: אִפְלוּ מֵאָה פַּעַם. הִתְחִיל הַבִּשְׁוֹר הַחִי לְהִתְגַּלּוֹת, וְהָרִי
הוּא מוֹסִיף וְהוֹלֵךְ, וְהִצְרַעַת מִתְמַעֲטָה הָרִי זֶה בְּטָמֵאָתוֹ, עַד
שֶׁתִּתְמַעֲטַת הַבִּהְיוֹת מִפְּגָרִים.

יג. כָּל הָרִאשִׁי לְטָמֵא בִּנְגַע הַבִּהְיוֹת, מַעֲכֵב אֶת הַהוֹפֵךְ כָּלֹּל
לְבָן; וְכָל שֶׁאֵינוֹ רִאשִׁי לְטָמֵא בִּנְגַע הַבִּהְיוֹת, אֵינוֹ מַעֲכֵב. כִּי־עַד:
פָּרְחָה בְּכָלֹּל, אֲבָל לֹא בְּרֹאשׁ וּבִזְקָן, בִּשְׁחִין וּבִמְכוּהַ הַמּוֹרְדִין,
אוֹ שֶׁנֶּשְׂאָר פָּחוֹת מִכַּעֲדָשָׁה בִּשְׁוֹר חִי סָמוּךְ לְשִׁחִין וְלִמְכוּהַ
הַמּוֹרְדִין, וְלֹרֵאשׁ וְלִזְקָן הָרִי זֶה טָהוֹר. חֲזוֹר הָרֹאשׁ וְהַזְקָן
וְנִקְרְחוּ, וְכֵן אִם חָיו הַשִּׁחִין וְהַמְכוּהַ וְהָעֵלֹל צָרַבַת הָרִי זֶה טָמֵא,
עַד שֶׁתִּפְרָח הִצְרַעַת בָּהֶן: שֶׁהָרִי הֵן רִאשִׁי לְבִהְיוֹת.

יד. הָיוּ בּוֹ שְׁתֵּי בִּהְיוֹת, אַחַת יֵשׁ בָּהּ סִימָן טָמֵאָה וְאַחַת טָהוֹרָה,
וּפָרְחָה הַטָּהוֹרָה לְטָמֵאָה, וְאַחֵר כֶּךָ פָּרְחָה בְּכָלֹל הָרִי זֶה טָהוֹר:
מִפְּנֵי שֶׁהָיָה מְחֻלָּט בְּטָמֵאָה, אֵף עַל פִּי שֶׁהַטָּהוֹרָה הִיא שֶׁפָּרְחָה.
וְלֹא עוֹד, אֲלֹא אִפְלוּ הָיוּ אַחַת בְּשִׁפְתּוֹ הָעֲלִיוֹנָה וְאַחַת בְּשִׁפְתּוֹ
הַתַּחְתּוֹנָה, אוֹ בְּשְׁתֵּי אֲצָבָעוֹתָיו, אוֹ בְּשְׁנֵי רִיסי עֵינָיו, וְכִשְׁהֵן
נִדְבָקִין זֶה לָזֶה נִרְאִין שְׁתֵּי הַבִּהְיוֹת כְּבִהְיוֹת אַחַת הוּאִיל וּפָרְחָה
בְּכָלֹּל, טָהוֹר.

טו. יֵשׁ מִרְאָה נִגְעוֹ לְכוֹהֵן, וְנִשְׁכַּר מִפְּנֵי שֶׁהַקָּדִים לְהִרְאֹתוֹ וְלֹא
נִתְאַחֵר; וְיֵשׁ מִרְאָה, וּמִפְסִיד. כִּי־עַד: מִי שֶׁהָיָה מְחֻלָּט, וְהִלְכוּ
לָהֶן סִימָנֵי טָמֵאָה לֹא הִסְפִּיק לְהִרְאֹתוֹ לְכוֹהֵן, עַד שֶׁפָּרְחָה
בְּכָלֹל טָהוֹר; וְאִלּוּ קָדָם וְהִרְאָה לְכוֹהֵן, וּפְטָרוּ קָדָם שִׁיחָפֵךְ,
וְנִהְפֵךְ אַחֵר הַפֶּטֶר הָיָה מְחֻלָּט כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ.

טז. הִיָּתָה בּוֹ בִּהְיוֹת, וְאֵין בָּהּ כָּלֹל לֹא הִסְפִּיק לְהִרְאֹתוֹ לְכוֹהֵן,
עַד שֶׁפָּרְחָה בְּכָלֹל הָרִי זֶה טָמֵא, וְצָרִיךְ הִסְגֵּר; וְאִלּוּ קָדָם וְהִרְאָה
לְכוֹהֵן, וְהִסְגִּירוּ קָדָם שִׁיחָפֵךְ, וְנִהְפֵךְ מִתּוֹךְ הִסְגֵּר הָיָה טָהוֹר
כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ.